

Csermely Péter: Még nem kés?

2012 december 14. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Ha egy politikai alakulat a választók akaratából kétharmados parlamenti többségre tesz szert, akkor nemcsak lehetősége, nemcsak joga, hanem lerázhatatlan kötelessége, hogy ezt az erőt használja.

Nem kevésszer, nem sokszor, hanem pontosan annyiszor, ahányszor az ország érdekében szükségét látja. A

nagyrányú felhatalmazásból fakadó kiemelt felelősség nemcsak a technikailag kétharmados fölényt igénylő döntésekre érvényes, hanem átvitt értelemben is, minden egyes kormányzati intézkedésre. Arra is, amellyel visszavonnak egy korábbi. Mert most egy ilyenre van szükség.

Senki nem vitatja, hogy a magyar felsőoktatás rendszeréhez hozzá kell nyúlni. Nem hallani olyan hangokat, amelyek szerint pont jól van minden, úgy, ahogy van. Nyilatkozataik szerint az ágazat minden szereplője látja az anomáliákat, és kész bármilyen tárgyalásra és egyeztetésre, hogy a jelenlegi szerencsétlen helyzetből ki lehessen mozdulni. A felsőoktatás rendkívül érzékeny terület, az itt hozott esetlegesen rossz döntések nemcsak az ország jövőjére, hanem elnyújtott jelenére is hatással lesznek.

Márpedig az államilag finanszírozott keretszámok drasztikus csökkentésére irányuló terv rossz. És nem elsősorban napi politikai szempontból szeretném ezt elemezni. Ha a Fidesznek és a KDNP-nek politikailag káros, hogy diákok ezrei tüntetnek, hogy folyamatosak a tiltakozások, hogy az oktatásügynek sikerült összehoznia egy kormányellenes egységet egy olyan rétegben, amelynek a tagjai igenis nagy érdekérvényesítő képességgel rendelkeznek, nos, az legyen a Fidesz és a KDNP problémája. Oldják meg. Ha például Hoffmann Rózsa oktatási államtitkár netán felajánlaná a lemondását, a kormányfőnek érdemes lenne elfogadnia.

Ami ennél fontosabb, hogy az ingyenes felsőoktatási férőhelyek számának ez a szigorú csökkentése több ponton is szembe-megy azzal a filozófiával, amely egyébként helyes, s amely a kormány legtöbb intézkedésének háttérében határozottan kimutatható. Az egyik az államadósság és általában az eladósodás elleni küzdelem fontosságának hangsúlyozása, a másik pedig a hazánk jövője szempontjából kulcsszereplő aktív rétegek részben támogatása, részben helyzetbe hozása.

Dermedten állok az érvelés előtt, miszerint a tandíj attól kevésbé, sőt egyáltalán nem lesz tandíj, ha a diákhitel felvételéből fakadó halasztott adósságtörlesztési kötelezettségnek nevezzük. A diákhitel kiegészítő körülményként jó dolog, de csaknem kizárólag erre alapozni a felsőoktatás finanszírozását nem lehet.

A prioritások kialakítása is érthetetlen. Ha egy ország saját gazdasági erejéből egyszerre tud biztosítani egyes, Európában régen megszűnt vagy soha nem létezett ingyenes szolgáltatásokat, és a ténylegesen ingyenes felsőoktatási helyek arányaiban magas számát, az az ország gazdag és sikeres. Ha ugyanezt hitelek felvételével fedezi, akkor nem gazdag, és ugyan érezheti magát sikeresnek, de csak addig, amíg el nem kezd gondolkodni, amikor a nyakába szakad a gazdasági válság. Ha a válság következményeképpen arra mozdul el, hogy nem tart meg egyes, Európában régen megszűnt vagy soha nem létezett ingyenes szolgáltatásokat, de mindenáron megtartja, sőt növeli az oktatásra fordított összegeket, akkor az az ország zúgolódva és elégedetlenül bár, de a jó irányba indul el. Ha ezt fordítva véli helyesnek, akkor – egyébként ugyanúgy zúgolódva és elégedetlenül, mert ezt megúszni nem lehet – a veszébe rohan.

S mindezen ellentmondások még meg vannak fejelve azzal, hogy az egész projektet el?készítetlenül, érdemi egyeztetés nélkül, egyik napról a másikra zúdítják az érintettek nyakába.

Ám mindez még korrigálható. Akár ma is.

Csermely Péter - mno.hu

Ajánló